

Σκίτσο φιλοτεχνημένο, πιθανότατα, από τον Μίνωα Αργυράκη, αλιευμένο από την ετήσια αγγλόφωνη έκδοση της Hellenews του '66, με τίτλο Tourism in Greece. Στο ίδιο έντυπο φιλοξενούνται και άλλα σκίτσα, τα οποία όμως, φέρουν την υπογραφή του. Τούτο όχι, εξ ού και η εικασία.

Στο συγκεκριμένο ο Ερμής, μην ξεχνιόμαστε όχι ο λόγιος, αλλά ο κερδώος, με το σήμα του δολαρίου στο ραβδί, αλαφροπερπατά σκορπώντας χαρτονομίσματα. Μια πολύ πρώτη

άποψη για το παραγωγικό του Τουρισμού.

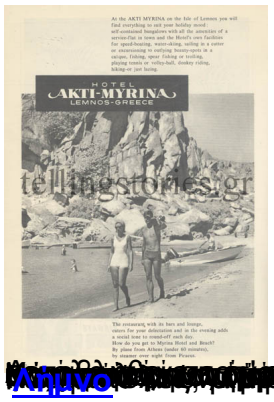
Πενήντα χρόνια μετά από εκείνη την έκδοση, το πράγμα είναι αρκετά πιο σύνθετο. Σε προσωπικό επίπεδο, ήταν και κατά φαινόμενα θα παραμείνει κάτι που με απασχολεί. Έχουν κατά καιρούς γραφτεί αρκετά, επί του θέματος, εδώ, σε αυτόν τον ιστότοπο. Όλα, μακριά, πολύ μακριά από αυτά, τα «η βαριά βιομηχανία μας» και «η ατμομηχανή της ελληνικής οικονομίας» κλπ.

Άλλη μια αφορμή, ώστε να επανέλθει το θέμα, δόθηκε με τις πανηγυρικές δηλώσεις του διευθύνοντα συμβούλου της εταιρείας που ανέλαβε την εκμετάλλευση του τέως αεροδρομίου του Ελληνικού. Κάτω από την ομπρέλα της, υφίσταται μια παγκόσμια επενδυτική ομάδα αποτελούμενη από εταιρείες από τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, την Κίνα και τον όμιλο Λάτση.

Περιχαρής, λοιπόν, ο διευθύνων σύμβουλος μας επληροφόρησε πως ένα εκατομμύριο τουρίστες επιπλέον θα έρχονται στην Αττική μα πως προϋπόθεση είναι να ολοκληρωθεί με επιτυχία ο διεθνής διαγωνισμός για τη δημιουργία Καζίνο και μεγάλης ξενοδοχειακής μονάδας στην περιοχή.

Ένα ακόμα εκτός Ελληνικού μέτρου έργο, έρχεται να προστεθεί στα όσα αλλάζουν δραστικά τον χαρακτήρα του τόπου.

Γενιές ανθρώπων εκπαιδεύονται για να βγάζουν τα απολύτως απαραίτητα χαμογελώντας με πλαστικά χαμόγελα, σερβίροντας καφέδες και γεύματα ξεχνώντας τι έκαναν οι πρόγονοί τους στο πλαίσιο μιας άνευ προηγουμένου ανατροπής.
Μπερδεύοντας τη φιλοξενία με την υποτέλεια, συγχέοντας την καλοσύνη με την δουλοπρέπεια, ισοπεδώνοντας ότι έχει απομείνει από το φυσικό κάλλος, από την ιδιαιτερότητα του τόπου και των κατοίκων.

Λήμνο Την